

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **V. G.**, narozený dne x
státní příslušnost x
bytem v ČR: x
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2021 č. j. CPR-31790-2/ČJ-2020-930310-V223

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 11. 8. 2021 č. j. CPR-31790-2/ČJ-2020-930310-V223 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. KRPA-363192-26/ČJ-2020-000022 ze dne 1. 8. 2020. Tímto rozhodnutím byla podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie. Současně byla podle ust. § 50a odst. 3 tohoto zákona stanovena doba k opuštění území členských států Evropské unie nejpozději do 40 dnů ode dne nabytí rozhodnutí. Dále jím byla žalobci podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že rozhodnutí žalovaného, stejně tak jako jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jsou v rozporu s právními předpisy, a to konkrétně s § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců a s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Žalovaný nejen, že sám tato ustanovení porušil, ale také rozhodnutí orgánu prvního stupně nedostatečně přezkoumal a tím, že neodstranil zjevnou nezákonnost a zejména pak nepřiměřenost prvoinstančního rozhodnutí, zatížil, zejména z tohoto důvodu, své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Byl přesvědčen, že jeho silné rodinné, sociální a kulturní vazby nejsou důvodem pro pouhé překvalifikování řízení, nýbrž pro jeho úplné zastavení.
3. Žalobce konstatoval, že od svého narození zde pobýval na různé fikce pobytového oprávnění, případně víza postupně tak, jak se jeho rodiče snažili o legalizaci jeho pobytu, avšak tyto snahy nevedly k vyřešení jeho pobytové situace. Na území domovského státu nikdy nepobýval, na území České republiky se narodil, vystudoval zde základní školu, aktuálně zahajuje třetí, tj. poslední ročník střední školy. Češtinu považuje za svůj mateřský jazyk, naopak ukrajinštinu neovládá příliš dobře. V České republice je plně integrovaný, má zde rodinné zázemí a silné sociální vazby. Žalobce žije jeho otec a nevlastní matka (s nimiž žije ve společné domácnosti), jak vyplývá z doložených dokladů, oba dva jsou na území zaměstnaní.
4. Žalobce trval na tom, že s ohledem na skutkové okolnosti jeho případu je zcela nepřiměřené, aby musel vycestovat do země původu. Nemá na území země původu žádné zázemí, neovládá jazyk. Navíc by musel přerušit školní docházku na území České republiky, což by představovalo zásadní zásah do jeho soukromého života a práva na vzdělání. Ve vzdělání by v zemi původu jen obtížně pokračoval, neboť neovládá ukrajinský jazyk na dobré úrovni. Navíc je nezletilým dítětem (v době podání žaloby byl žalobce nezletilý), tudíž by jej musel doprovázet jeho otec či nevlastní matka, kteří však nemohou opustit území České republiky, neboť by zde přišli o svá zaměstnání a tím by ohrozili ekonomické zajištění rodiny a v důsledku toho by také žalobce nemohl prokázat splnění

podmínky finančního zajištění pobytu na území. Dle jeho názoru se žalovaný dostatečně nevypořádal ani s námitkou ohledně jeho studia.

5. Dále byl přesvědčen, že žalovaný i správní orgán prvního stupně dostatečně nereflektovali povinnosti vyplývající z Úmluvy o právech dítěte. Recentní judikatura Evropského soudu pro lidská práva se vyslovuje v tom smyslu, že smluvní státy jsou povinny dostát procesní povinnosti vyplývající z Úmluvy o právech dítěte. Veškerá rozhodnutí týkající se dětí musí v první řadě reflektovat jejich nejlepší zájmy, viz například rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 8. 11. 2016, El Ghatet proti Švýcarsku, stížnost č. 56971/10. Měl za to, že žalovaný nedostál povinnosti důkladně a pečlivě zjistit jeho nejlepší zájem. V důsledku toho nedošlo k náležitým zjištěním všech rozhodných okolností skutkového stavu, nebyl zjištěn nejlepší zájem žalobce, a tudíž ani nemohl být náležitě poměřován s konkurujícím zájmem.
6. Žalobce dále rekapituloval, že ve všech rozhodnutích týkajících se dětí musí jejich nejlepší zájem zaujímat přední hledisko, ze kterého je případ posuzován. K tomu dodal, že Evropský soud pro lidská práva se pečlivě zabývá situací nezletilých dětí, kdy bere v úvahu nejenom věk dítěte, nýbrž také konkrétní okolnosti pobytu dítěte a míru závislosti na péči rodičů. Ačkoliv tento stěžejní princip nevede bez dalšího k povinnosti přijmout všechny děti, aby pobývaly na území smluvního státu Úmluvy, je třeba ho považovat za středobod úvah a přiznat tomuto zájmu rozhodující význam (mutatis mutandis rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 14. 1. 2016, Mandet proti Francii, stížnost č. 30955/12).
7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že plně odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V rámci předmětného řízení o uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce. Měl za to, že v žalobou napadeném rozhodnutí se podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie do soukromého a rodinného života žalobce dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Neshledal ze své strany žádné porušení zákonných ustanovení, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.
8. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 22. 2. 2022 právní zástupce žalobce setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích a žalovaný se z účasti na jednání omluvil.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
10. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPA-363192-1/ČJ-2019-000022 ze dne 18. 10. 2019, podkladové materiály č. j. KRPA-363192-1/ČJ-2019-000022-SV ze dne 18. 10. 2019, protokol o výsledku účastníka správního řízení č. j. KRPA-363192-7/ČJ-2019-000022 ze dne 18. 10. 2019, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-363192-26/ČJ-2019-000022-50 ze dne 1. 8. 2020, odvolání

žalobce ze dne 11. 8. 2020, žalobou napadené rozhodnutí č. j. CPR-31790-2/ČJ-2020-930310-V223 ze dne 11. 8. 2021.

11. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 18. 10. 2019 se na odbor cizinecké policie dostavil nezletilý cizinec společně se svou matkou, kdy se tento nezletilý nacházel na území České republiky nelegálně. Na výzvu předložil cestovní pas Ukrajiny č. x, dle kterého byl ztotožněn jako žalobce. Lustracemi bylo potvrzeno, že na území nemá žádný pobyt. Dne 18. 10. 2019 bylo žalobci předáno za účasti zmocněného a zákonného zástupce oznámení o zahájení správního řízení. Dne 1. 8. 2020 bylo vydáno rozhodnutí dle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
12. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení žalobce uvedl, že se v České republice narodil v roce 2004 a od té doby se zdržoval pouze zde. Žije s matkou, občankou Ukrajiny. Cestovní doklad Ukrajiny získal dne 27. 1. 2017. V České republice studuje od základní školy a v současné době studuje na středním odborném učilišti. Na Ukrajině nikdy nebyl, jazyk neovládá. V České republice žije s matkou a bratrem, má zde mnoho kamarádů. K osobě svého otce sdělil, že ho zná, ale nežije s nimi a navštěvují se přibližně jednou za měsíc. Ukrajinu vůbec nezná a netuší, kam tam vycestovat, od narození je v České republice.
13. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
14. Podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života*
15. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
16. Podle čl. 32 odst. 1 Listiny základních práv a svobod *rodičovství a rodina jsou pod ochranou zákona. Zvláštní ochrana dětí a mladistvých je zaručena.*
17. Podle čl. 32 odst. 4 Listiny základních práv a svobod *péče o děti a jejich výchova je právem rodičů; děti mají právo na rodičovskou výchovu a péči. Práva rodičů mohou být omezena a nezletilé děti mohou být od rodičů odloučeny proti jejich vůli jen rozhodnutím soudu na základě zákona.*
18. Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte *zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.*
19. Městský soud v Praze uvádí, že i v případě uložení povinnosti opustit území podle ust. § 50a odst. 2 zákona o pobytu cizinců je správní orgán povinen posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K tomuto zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017 č. j. 7 Azs 24/2017-29:

„... § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 směrnice 2008/115/ES. Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavrácení. Zmíněná kritéria odpovídají těm, která jsou zmíněna ve výčtu uvedeném v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, takže stěžovatelka měla v případě napadeného rozhodnutí přikročit k posuzování přiměřenosti. Z hlediska teleologického výkladu je pak třeba odmítnout stěžovatelčin názor, že v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců již není třeba znovu posuzovat otázku přiměřenosti podle § 174a téhož zákona, neboť otázka přiměřenosti již byla v rámci tohoto řízení posouzena. Smyslem § 174a zákona o pobytu cizinců je posouzení „přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona“ do soukromého a rodinného života. Jinak řečeno, posuzuje se, zda konkrétní zásah představovaný konkrétním rozhodnutím nezasahuje nepřiměřeně do soukromého a rodinného života cizince.“

20. Nejvyšší správní soud dále ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2017 č. j. 6 Azs 11/2017-25 dospěl k závěru, že: „Práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).“
21. Z napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že se správní orgány zabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, avšak toto posouzení shledal zdejší soud nedostatečným. Správní orgány sice uvedly skutečnosti k některým kritériím ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak není téměř zřejmé, jak tyto skutečnosti zohlednily ve svém rozhodnutí. Z vydaných rozhodnutí nelze zjistit, jak správní orgány zohlednily skutečnost, že žalobce je nezletilý, celý svůj život žije v České republice, neovládá jazyk domovského státu, a také, že všichni jeho přátelé a rodina žijí v České republice a na Ukrajině nemá žádné vazby, majetek ani zázemí. Takovéto hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je ve světle výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu zcela nedostatečné.
22. Městský soud shledal pochybení zejména v postupu správního orgánu prvního stupně, který nedostatečným způsobem zjistil skutkový stav ve vztahu k možnému zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života tehdy nezletilého žalobce.

23. Dle článku 3 Úmluvy o právech dítěte je nezbytné, aby správní orgán při svém rozhodování přihlédl k zájmu nezletilých dětí, jejich zájem má být přednostním hlediskem při jakékoliv činnosti státního orgánu, která se dětí dotýká.
24. Zásadní pro judikaturu, týkající se nezletilých dětí, je zásada nejlepšího zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (publikované pod sdělením federálního Ministerstva zahraničních věcí číslo 104/1991 Sb.). Ústavní soud vykládá tuto zásadu v souladu s postojem Výboru pro práva dítěte takto: podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte musí být nejlepší zájem dítěte předním hlediskem při jakékoliv činnosti týkající se dětí. Podle Výboru OSN pro práva dítěte je „koncept nejlepšího zájmu dítěte flexibilní a adaptabilní. Měl by být přizpůsoben a definován individuálně s ohledem na specifickou situaci, v níž se dítě či děti, jichž se věc týká, nachází, přičemž pozornost by měla být věnována jejich osobním poměrům, situaci a potřebám. V rámci individuálních rozhodnutí musí být nejlepší zájem dítěte hodnocen a stanoven ve světle specifických okolností konkrétního dítěte“ (nález sp. zn. I. ÚS 1506/13 ze dne 30. 5. 2014, bod 22 - 24). Z formulace, že nejlepší zájem dítěte musí být „předním hlediskem“, zároveň vyplývá, že nejde o hledisko jediné, které soudy v řízeních, týkajících se dětí musí zvažovat, přičemž nejlepší zájem dítěte může být v konfliktu s oprávněnými zájmy ostatních osob (dalších dětí, rodičů, atd.); Výbor pro práva dítěte proto uznává, že je nutný určitý stupeň flexibility v aplikaci tohoto principu a případné konflikty s jinými oprávněnými zájmy je třeba řešit případ od případu. Nejlepší zájem dítěte je tedy možno, ba dokonce nutno, vyvažovat s ostatními oprávněnými zájmy, z jeho označení jako „přední hledisko“ však vyplývá, že nejlepší zájem dítěte má při vyvažování vysokou prioritu.
25. Vycestování žalobce v situaci, kdy ani nebyl zjišťován vztah žalobce k jeho otci a kdy správní orgány usoudily, že jejich vztah je pouze formální z jediné věty v provedeném výsledku, který vzhledem k praxi správního orgánu prvního stupně neobvykle stručný, tak představuje porušení práv zaručených v čl. 32 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, neboť otci by v případě vycestování žalobce nebylo umožněno podílet se na výchově tehdy nezletilého žalobce a ve výsledku by tak byla porušena i práva nezletilých dětí, které mají právo být v péči rodičů, a nemůže být v nejlepším zájmu žalobce, je-li jeho přímý styk s otcem a případně i matkou (o žalobě matky žalobce o povinnosti vycestovat z území členských států Evropské unie nebylo zdejším soudem doposud rozhodnuto a žalobě byl přiznán odkladný účinek) dlouhodobě výrazně omezen, jak by tomu bylo v případě nuceného vycestování žalobce do země původu, takový závěr by bylo možné učinit až v případě pravomocného rozhodnutí soudu ve věci péče o nezletilé, který by jednomu z rodičů rodičovská práva omezil. Rodičovství a rodina jsou pod ochranou zákona. Péče o děti a jejich výchova je právem rodičů a děti mají právo na rodičovskou výchovu a péči. Práva rodičů mohou být omezena a nezletilé děti mohou být od rodičů odloučeny proti jejich vůli jen rozhodnutím soudu na základě zákona, k tomu však v posuzovaném případě nedošlo, neboť žádný soud pravomocně nerozhodl o trvalém odloučení žalobce od žádného z rodičů.
26. Správní orgány uvádí, že nejvlastnější zájem dítěte má být zohledněn, dle soudu však toto zásadní hodnocení v rozhodnutích obou správních orgánů absentuje, neboť nebyl důkladně a pečlivě zjištěn nejlepší zájem žalobce a v důsledku toho následně ani nemohlo dojít k náležitým zjištěním všech rozhodných okolností, a tudíž ani nemohl být náležitě poměřován s konkurujícím zájmem, jak požadováno judikaturou.

27. V extrémním případě by mohlo dojít k situaci, kdy žalobce, který byl v době vydání napadeného rozhodnutí nezletilý, by byl nucen bez doprovodu některého z rodičů vycestovat na Ukrajinu, kde nikdy dříve nebyl, nemá dostatečnou znalost místního jazyka, na Ukrajině nemá žádné příbuzné, zázemí, ani kde bydlet a je finančně závislý na prostředcích poskytnutých rodiči. Že by takováto situace nebyla v nejlepším zájmu dítěte (čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, č. 104/1991 Sb.), ale naopak v zájmu nejhorším, snad netřeba dále rozvádět.
28. Nad rámec výše uvedeného soud poznamenává, že rozhodnutí nezohledňují současnou situaci spojenou s pandemií nemoci Covid-19, kdy i v případě „pouhé“ povinnosti opustit území členských států Evropské unie může být návrat žalobce omezen na podstatně delší dobu, soudu je z jeho činnosti známo, že cestování v rámci bezvízového styku bylo značně omezeno a žádosti o víza a přechodné a trvalé pobyty v České republice byly až na výjimky pozastaveny. Tudíž zásah do soukromého a rodinného života žalobce by ve světle těchto „covidových“ opatření mohl být o to zásadnější.
29. Soud tak uzavírá, že z výše uvedených důvodů zrušil žalobou napadené rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost, neboť předmětné rozhodnutí je v rozporu Listinou základních práv a svobod, Úmluvou o právech dítěte a ust. § 2 a § 3 správního řádu. Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
30. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu. Zaplacený soudní poplatek z žaloby a návrhu na přiznání odkladného účinku činí 4 000 Kč. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „advokátní tarif“]. Žalobci náleží náhrada nákladů řízení za tři úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení [ust. § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], podání žaloby [ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast při jednání [ust. § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. K této částce je třeba připočíst 900 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu. Právní zástupce žalobce je plátcem DPH, proto soud přiznal k nákladům řízení částku odpovídající příslušné sazbě daně ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. *a contrario*. Náklady řízení tak celkem činí částku v celkové výši 16 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí

obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. února 2022

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně